

Eminentissimi Ac Reverendissimi Domini, D. Joannis Baptistæ, Cardinalis De Luca, Theatrum Veritatis Et Justitiæ, Sive Decisivi Discursus

Ad Veritatem Editi In Forensibus Controversiis, Canonicis & Civilibus, in quibus in Urbe Advocatus, pro una partium scripsit, vel Consultus respondit ; Cum Indicibus Argumentorum, Causarum ac Rerum luculentissimis. Opus Tam Judicibus, Quam Causarum Patronis, atque omnibus in utroque Foro ...

Tractatus Primi Pars I. de Servitutibus Prædialibus, Usufructu, & utroque Retractu, Pars II. de Emphyteusi, Pars III. de Locatione & Conductione

Luca, Giovanni Battista de

Coloniae Agrippinae, 1691

Disc. XX. Ravennaten. emphyteusis. De concordia Ravennaten. circà facultatem disponendi de bonis emphyteuticis, quomodo untelligenda sit, & quas concessionones illa comprehendat; Et an locum habeat cum ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74102](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74102)

in protectionem, ab eisdem tamen sub hac lege recipienda, ut expressè declaratur in motu proprio concessio per *Urbanum VIII.* pro eodem Itaru Urbini, regiltrato post *dec. 7. apud Passetam.*

Et quamvis eadem concordia disponat, hujusmodi renovationis necessitatem intelligi debere favore illorum, in quos possessor de Episcopi seu alterius domini licentia disposuerit, undè propterea scribentes pro Theodora, pro excludendo hujusmodi concordie beneficio, magnam ac totam vim in hujusmodi licentia defectu constituebant, Nihilominus dicebam, quod cum ex præmissis, bona hæc merè hæreditaria, & libera dispositionis, adinstar alodialium effecta sint, licentia Domini reservata censetur pro solo ejus jure conservando, & ne ipso ignaro bona transeant ad personas prohibitas, vel in concordia non comprehensas, si ve pro consecutione laudemioru & emolumentorum, quæ per successores pro renovatione debentur, non inde tamen inferri posse, quod successores de necessitate hæreditariam qualitatem habere debentes, de hujusmodi defectu possint objicere, ut à simili ponderatur per Rotam *dec. 196. nu. 16. post Zacch. de oblig. Camer. ac habetur etiam deducum in dicta Mantuana sub tit. de defendis, & in dicta Farfen. hoc tit. disc. 8.*

Quod clarè comprobari dicebam ex eo, quod concordia inducit renovationis necessitatem, etiam erga hæredem ab intestato, qui potest esse de cognatis, & non comprehensis in investitura, & tamen respectu illorum, verificabilis non est casus præcedentis licentia; Et quamvis pro hujusmodi licentia necessitate adduceretur auctoritas *Corbuls de devolutione ob lineam finitam ampliatione 9.* Observabam tamen, illum non distinguere inter præjudicium domini & successorum, neque ad istos terminos descendere, sed cum terminis generalibus procedere, Et hanc dicebam mihi videri veritatem æquitatis etiam assistentiam habentem, cum non ageretur de inclusione extraneis ad exclusionem conjuncti, sed de satis prudenti & rationabili dispositione inductiva æqualitatis, juxta juris communis dispositionem, itaut morientis iudicium, aliud in effectu non operaretur, nisi remotionem illius rigoris, quem magis communis & recepta DD. traditio induxit in excludenda representatione in emphyteusi; Et de ista transactione habetur in *alia Urbinate. disc. 26.*

RAVENNATEN.

EMPHYTEUSIS

P R O

ANDREA EMO VENETO

C U M

MARCO ANTONIO GORDIO CANONICO RAVENNATEN.

Casu decisus per Rotam ad favorem Emsi, & deinde sopitus per concordiam.

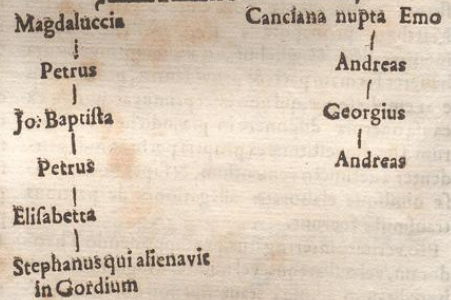
De concordia Ravennaten. circa facultatem disponendi de bonis emphyteuticis,

quomodo intelligenda sit, quas concessiones illa comprehendat, Et an locum habeat cum forensibus, qui non sint cives Ravennatenfes, Et quid ubi in investitura habetur ad eam relatio, Et aliqua de jure accrescendi.

S Y M M A R I V M.

- 1 **F**acti series.
- 2 In emphyteusi non habet locum jus accrescendi.
- 3 Ex quibus deducatur vocatio omnium in solidum, & præsertim de dictione cujuslibet.
- 4 In bonis concessis solitis non requiruntur solemnitates, sed non potest solitum alterari.
- 5 De solemnitatum præsumptione ex lapsu temporis.
- 6 Transactio non tribuit jus de novo, sed confirmat jus antiquum.
- 7 De concordia Ravennaten. per quam bona emphyteutica redacta sunt adinstar alodialium.
- 8 In quibus casibus concordia non intret.
- 9 An ex prohibitione alienationis cesset concordia.
- 10 An concordia respiciat solum interesse domini vel etiam agnatorum.
- 11 Quando dicatur nec ne expirata concessio, ad effectum ut concordia non intret, si una linea defecta durat alia.
- 12 De bono intellectu concordia.
- 13 Concordia non intrat in casu mixto duplicis prohibitionis.
- 14 Dispositio de simplici non capit mixtum.
- 15 Consuetudines vel conventiones super facultate alienandi strictè intelligendæ sunt.
- 16 Concordia loquitur de viribus, & quid de forensibus.
- 17 An concordia capiat concessiones postea factas.

N. de Georgiis.

D I S C. XX.

PER viam transactionis Abbas S. Mariz in Cosmedin Ravennæ, de anno 1325, renovavit antiquam emphyteusim, prædictis Magdaluccia & Canciana pro se ipsi, & cujuslibet earum filius & descendens masculis, & in eorum defectum pro masculis ex prole femina, cum pacto non alienandi sine licentia Abbatis, neque relinquendi loco pio, & cum alio pacto, quod ipsi investiti & descendentes emphy-

emphyteusi durante gaudere & spiriti valeant beneficio concordia Ravennaten.

Defecit linea Magda'uccia in Stephano, qui moriens heredem scripsit Gordium, undè triangularis quæstio orta est inter Abbatem prætendentem dictæ portionis bonorum devolutionem, Andream Emum descendente[m] Cancianæ, prætendentem eandem defectam portionem ex jure accrescendi vel non decrescendi, Et dictum Gordium extraneum, prætendentem ab ultimo de linea disponi potuisse ad ejus favorem in vim concordia Ravennaten.

Undè assumpta disputatione in Rota, pro Emo sub die 9. Decembris 1658. coram Albergato, confirmando sententiam locumtenentis Cardinalis Legati Ravennæ, responsum fuit, excludendo prætensionem Abbatis, ex fundamento juris accrescendi, quod licet in emphyteusi locum non habeat ex copiose deductis in alia Ravennaten. decis. 176. pag. 5. recent. ubi cumulantur concordantes, & est deductum in Mutinen. feudis sub tit. de feudis disc. 8.

Nihilominus cessat hæc regula, quoties concessio facta est pluribus, & cuilibet eorum, quasi quod dictio prædicta *cujuslibet* operetur omnium vocationem in solidam ex deductis per Mantio. de tac. lib. 22. tit. 3. num. 28. Marefcot. lib. 1. var. resol. 75. num. 3. cum sequen. decis. 192. num. 1. & per tot. part. 4. recent. tom. 2. Foroloven. seu nullius Castorum 14. Martii 1657. coram eodem Albergato cum aliis in hujus causæ decisione.

Et quamvis ex parte Abbatis, non improbabili- ter prætenderetur, dictionem prædictam *cujuslibet*, non fuisse appositam inter dictas primas concessionarias, sed percurrere personas filiorum *cujuslibet* ipsarum, Nihilominus Rota sequendo dictam decisionem 192. pag. 4. to. 2. ac firmata in Bonon. de Erculanis 18. Maii 1645. coram Poutingerio, creditit quod dum descendentes ex una ipsarum veniunt, debeat eis prodesse, quod mihi non omninò tutum videbatur, quia dum dictio prædicta stat distributive, apta erit operari solidi concessionem, & consequenter jus accrescendi, vel non decrescendi in qualibet portione distincte, & de per te considerata in *cujuslibet* lineæ descendentes, non autem de linea ad lineam, cum duæ primæ mulieres duas diversas lineas constituentes, non essent cum dicta dictione conjunctæ; Undè propterea in sequentibus disputationibus habitis cum Gordio, facilius inclinavi ad consulendam concordiam, qua mediante præsens controversia sopita fuit, ne Abbas, qui jam dictæ resolutioni acquiescebat, denuò excitaretur, & utrumque contendente[m] repelleret.

Adducebatur etiam pro parte Abbatis considerabile motivum, quod dictio *cujuslibet* non contineretur in antiquis investituris, undè propterea adjici non potuerit in ista, cum receptissima hodiè propositio sit, quod quamvis in bonis concedi solitis non requirantur solemnitates præscriptæ per Extravagan. ambrosiana, Attamen id procedat, dummodò solitum non alteretur in Ecclesiæ præjudicium, aliàs alteratione præjudiciali accedente, juxta opinionem in Rota & Curia passim receptam, nedum vitiatum sola pars alterativa, ut aliqui putant, sed corrumpit totus actus, ita ut utile per inutile vitiatum remaneat.

Card. de Luca de Emphyteusi Pars II.

Verùm objectum, absque necessitate assumendi altiores inspectiones, de facili sublatum fuit cum præsumptione solemnitatum resistente à lapsu temporis antiquissimi cum observantia, non obstante moderna Constitutione Urbani VIII. edita de anno 1641. quæ fortè potius ex intelligentia per Rotam attributa, quam ex Papæ intentione, ut ego ex relatione unius ex Officialibus, qui dictam Constitutionem efformarunt audivi, in hujusmodi privatis contractibus & concessionibus substituit præsumptionem aliàs de jure resultantem ex sola tricennali observantia, cum in proposita facti specie accederet etiam centenaria in eadem Urbana Constitutione expressè præservata, undè de plano omnis difficultas cessabat ex facto.

Ponderabam etiam, quatenus Abbatis prætensio excitaretur, pro substinendo jure accrescendi, seu non decrescendi resultantem ex operatione prædictæ dictionis *cujuslibet*, quamvis malè adjectæ spectandum esse, quod non versabamur in omninò nova concessione ab initio facta duabus personis, duas diversas lineas constituentibus, ita ut fingerentur duæ omninò separatæ concessionem in eadem scriptura contentæ, quæ est ratio regulariter exclusiva juris accrescendi, quoniam concessio fuerat per viam concordia super lite vertente inter Abbatem & dictas sorores, prætendentes continuationem concessionis unæ ex eorum parentibus aliàs factæ, qua præcedente concessione attenda, unica erat linea ab uno stirpe derivata utriusque sororis complexiva, cum transfectionis natura sit, non efformare jus de novo, sed confirmare jus antiquum, ac tollere obstaculum, seu dubietatem proprii juris ex litis eventu resultantem, ut per Doctores in l. pro fundo C. de transact. præsertim Bar. Cast. & Jaf. Suar. alleg. 19. Molin. de primogen. lib. 4. cap. 9. numer. 22. in fin. ubi Add. Novogrol. alleg. 37. numer. 4. Rot. decis. 306. numer. 6. par. 5. rec. & sequens, undè ista potius ponderatione attenda, quam altera in decisione deducta, probabilem dicebam Abbatis exclusionem.

Quo verò ad controversiam inter Emum & Gordium extraneum, cum investitura formula esset sine dubio pacti & providentiæ, non dubitabatur, non potuisse in agnati præjudicium alienationem fieri in extraneum, Verùm difficultas consistebat in concordia Ravennateni, per quam hujusmodi bona redacta sunt ad instar allodialium, ita ut de illis quomodo libet disponi valeat, ut habetur in Ravennaten. benor. 27. Maii 1651. coram Cerro, & firmant in specie de ista concordia loquentes Ancharan. conf. 125. Paris. conf. 108. lib. 1. & consil. 22. lib. 2. latè Marcabrun. conf. 26. Rot. decis. 6. par. 4. rec. tom. 2.

Rota in dicta decisione tria canonizavit fundamenta, ex quibus creditit concordiam non irritare, Primò quia DD. & decisiones loquuntur, quando forma investituræ non repugnat tenori concordia, secus dicta repugnantia accedente, ut in præsentem, dum expressè prohibita erat venditio, donatio, vel permutatio, seu aliquis contractus, qui de directo repugnat concordia, allegando Ancharan. conf. 421. numer. 4. Aretin. consil. 124. in princip. & numer. 17. & in his terminis pec alibus duas decisiones Ravennaten. domus 14. Junii 1649. & 17. Martii 1651. coram Rotas inter suas dec. 402. & 444.

Secundò quod concessio usus concordia intel-

E ligi

ligi debet in præjudicium Ecclesiæ concedentis, non autem aliorum vocatorum juxta *decis. 750. num. 3. p. 3. recent.* Et tertio usum concordiæ limitatè concessum fuisse durante emphyteusi, quæ quoad lineam Magdaluccæ jam finita erat, ut ponderatur in similibus terminis per *Rot. decis. 86. par. 5. recent.* quæ loquitur de emphyteusi Abbatæ Farfensis, quod licet ex consuetudine illa bona redacta sint ad instar allodialium, intelligitur tamen investitura durante, Secus autem ea finita, de qua decisione ejusque verò intellectu habetur in *Farfen. hoc eodem disc.* Edita dicta decisione, & Gordio non acquiescente, sed mordicus pro ejus revocatione insistente, novaq; proinde disputatione assumpta, in congressu, quem ego & ceteri pro Emo scribentes habuimus, examinando dictæ decisionis fundamenta, satis dubitabamus de subsistentia primi, repugnantia enim investituræ cum concordia, rectè procedere posset, quando in eadem investitura de ipsius concordiæ usu expressè non ageretur, quasi quod per alienationis seu dispositionis prohibitionem ita ex partium consensu & voluntate prædictæ concordiæ beneficio renunciatum sit, sed cum in eadem investitura expressè diceretur, concessionarios potiri posse & debere ejusdem concordiæ beneficio, impossibile videbatur, ut argumentum tacitè resultans ex prohibitione alienationis, destrueret conventionem expressam, & litteralem, ideòque potius dicta prohibitio referenda erat ad jus seu interèsse Ecclesiæ pro solutione laudemii, seu alterius recognitionis in casu alienationis, cum sic & non aliàs tolli datur repugnantia siuè incompatibilitas manifesta, unde concludebatur, in hoc primo fundamento ut potè minus tuto, nihil, vel parùm insistendum esse.

Secundum fundamentum, quod concessio usus dictæ concordiæ intelligi deberet in solum præjudicium Ecclesiæ concedentis, non autem agnatorum, pariter videbatur parum tutum, ita simpliciter & genericè sumptum, Tum ob repugnantiam cum dicta prohibitione alienationis, Tum etiam quia hujusmodi consuetudines vel conventiones reducunt bona emphyteutica ad formam allodialium cum libera facultate disponendi, ut potè fundatæ in commercii necessaria libertate, æquè percutiunt præjudicium & interèsse domini, ac illud agnatorum; Quinimò facilius disponendi libertas inducitur in præjudicium agnatorum quàm ipsius domini, ut constat ex consuetudine Farfen, de qua dicta *decis. 86. par. 5. recentior.* & in *Farfen. hoc tit. discurs. 8. ac in aliis frequenter.*

Et de consimili consuetudine Mantuana *sub tit. de feudis in Mantuana feudi disc. 9. & 10.* præsertim clarius, dum in hac investitura usus concordiæ expressè restrictus erat, *emphyteusi durante*, ex qua restrictione clarè defumebatur, Ecclesiam voluisse potius ejus præjudicium præservare, ac velle concordiam operativam manere pro solo tempore durantis investituræ, quando dispositio in effectu aliud non continebat præjudicium nisi illud agnatorum.

Solidius fundamentum credebatur tertium, ex eo quod facultas utendi dictæ concordiæ beneficio restricta esset ad tempus durantis emphyteusis jam in dicta linea expiratæ; Et quamvis per alteram partem replicaretur id esse intelligendum de omnimoda cessatione investituræ per utriusque lineæ defectum, Replicabatur tamen in ulterioribus disputationibus, ex hac parte (& meo judicio benè)

quod cum concessio facta esset ab initio duabus personis, duas diversas lineas constituentibus, quamvis inter eas ex dictione, *cujuslibet*, ob circumstantiam originis, à qua concessio derivat, intraret jus accrescendi vel non decrescendi, ut supra, attamen censentur duæ diversæ concessionis in eadem scriptura seu investitura contentæ, cum quadam substitutione superstitis in portione deficientis, itaut ista concessione expiratâ, fingatur Dominum, per voluntatem ex tunc declaratam, denuò & tanquam per viam novæ concessionis, alteri lineæ concessisse, ut per *las. conf. 117. volum. 4. Decian. conf. 73. num. 15. vol. 2. ubi num. 13.* observat, quod dicenda est quædam tacita substitutio *Honed. consil. 54. num. 25. & sequen. volum. 1. Fulgin. tit. de contract. emphyteusi. quest. 34. num. 42. benè Mantica de tacitis lib. 22. tit. 34. num. 21. & 22.* undè respectu domini, & ad impediendam devolutionem, quæ aliàs de portione defecta regulariter sequi deberet ex deductis per *Fulgin. dicta quest. 42. num. 10. cum seqq. & tit. de successione quest. 20. num. 2. Bellon. jun. de jure accrescendi cap. 7. quest. 66.* dici potest eadem investitura durare, non autem respectu lineæ defectæ, cujus respectu omninò extincta remanet.

Proindeque beneficium concordiæ rectè suffragari potest etiam ad effectum disponendi per ultimam voluntatem concessione durante, possessori habenti legitimum successorem, cui tantum injuria seu præjudicium fieri dicitur, secus autem, ubi est ultimus de successore desperatus, & præsertim dum morti proximus, & per actus ultimæ voluntatis effectum sortituros post ejus mortem, Tunc etenim non solum intrat ratio prohibitionis resultans ex *glos. magistrali in cap. primo §. sed & res, per quos fiat investitura, ubi Ifern. Bald. Alvarot. & ceteri, de quibus plenè in Senogallien. Castrorum sub tit. de feudis, disc. 1.* ubi firmatur, facultatem subinfeudandi ex concessione legis vel hominis feudatario competentem, exercibilem non esse, dum est in statu desperatæ successio; Sed altera ratio fortior, quod disponendo, ut in præsentia per ultimam voluntatem, cum hæc non sit operativa, nisi post disponentis mortem, est conferre effectum dispositionis in tempus inhabile, & quando jus disponentis jam expiraverat.

Quodque concordia intelligi debeat in casu simplici, concessionis scilicet factæ alicui pro se & suo sanguine ac descendentiâ, & quando unum tantum concurrat obstaculum resultans à formula pacti & providentiæ, non autem in casu mixto duplicis prohibitionis, quarum una resultat à dictæ formula in personis ejusdem lineæ Propriæ, altera verò resultat à jure accrescendi ad favorem personarum extranearum diversæ lineæ per viam substitutionis seu novæ concessionis ex tunc factæ ut supra, in puncto juris verius omninò dicebam, Tum ex recepto juris axiomate latè exornato per *Barbos. axiom. 152. n. 11. & 12.* ut dispositio legis vel hominis loquens de simplici non capiat casum mixtum, quod etiam procedere in contractibus firmant *Adden. ad decis. 131. nu. 169. par. 4. recent. rom. 2.* Tum clarius, quia facilius conceditur, ut quis proprio sanguini præjudicare valeat quàm tertio extraneo, ex ea satis congrua & naturali ratione, quod difficilior quis inducitur ad disponendum in extraneos, ut propriam sobolem, ac descendentiâ, vel agnationem privet, facillimè verò id faciat ad excludendum extraneum,

um, cui jus accrescendi, non ex legis, sed ipsius extranei provisione seu stipulatione quantum penitus inane remaneret.

Huiusmodi autem consuetudines, vel conventiones super alienabilitate, contra regularem bonorum naturam, strictissime intelligendæ sunt, neque suos terminos præcisos egrediuntur, ac sufficit quod in aliquo etiam modico remaneant operativa non de facili extendendæ *Rosenhal. de feud. cap. 9. conclus. 53. n. 19. 26. & 31. bene Ciriac. controu. 23. num. 22. & seq. & controu. 377. nu. 3. cum seqq.* Et de consimili consuetudine inducente facultatem disponendi de feudalibus vel emphyteuticis, ut sit operativa in remotione unius, non autem duplicis obstaculi *Ciriac. d. controu. 23.* & est plene deductum in dicta *Mantuanæ feudi sub titulo de feudis disc. 9. & 10.*

Unde expendendo singulas auctoritates de huiusmodi concordia Ravennateni loquentes & superius allegatas, observabam omnes, excepto *Marcambruno*, loqui de casu simplici, non autem de mixto, in cuius terminis loquitur, *Corn. cons. 165. num. 7. cum sequen. & num. 12. cum sequen. volum. 2.* ubi in specie decidit pro vocatis alterius lineæ superstitis in exclusionem hæredis extranei ultimi de linea defecta, quod etiam probari dicebam auctoritate *Laderchii cons. 1. num. 20. cum seqq. & Ruin. cons. 169. num. 12. volum. 1.* ubi distinguunt, an concessio facta sit uni unam tantam lineam constituenti, cuius præjudicium alienandi facultas concernat, vel facta sit pluribus diversis lineis constituentibus.

Eoque magis præmissa vera esse dicebam, quia dictæ concessionariæ tanquam forenses non erant comprehensa sub dicta concordia, expressè loquente de civibus Ravennatenibus, unde eorum habitatio proveniat à sola concessione Abbatibus, intelligenda erat in solum ipsius concedentis præjudicium, ut firmat huius causæ decisio ut supra, & bene *Bald. cons. 465. lib. 5. Rosenhal. de feud. cap. 2. conclus. 37. num. ult. Rota dec. 750. num. 3. & sequen. par. 3. recen. & post Giovagnon. cons. 44. lib. 2.* in quo fundamento satis insistebant ceteri pro hac parte scribentes, Et quamvis ego non omnino tutum reputarem ut supra, satis tamen considerabilem hanc circumstantiam credebam in ordine ad strictiorem dictæ facultatis intelligentiam.

Demum ex hac parte aliud ponderabatur motivum, quod concordia non capiat concessionem postea factas, ut firmatur apud *Merlin. decif. 86. canonizata in dicta Ravennat. domus 14. Junii 1649. & 17. Martii 1651. coram Rotas inter suas dec. 402. & 444.* Unde cum ultima concordia sit de anno 1434. capere non poterat istam concessionem sequutam de anno 1525. Verùm de huius fundamenti subsistentia dubitabam, quia hoc motivum rectè procedere posset, quoties beneficium dictæ concordie non esset expressè reductum in pactum, sed ex ipsamet concordia conventionione cessante deduci prætenderetur ut disc. seq.

Ex aliis tamen, præsertim ex jam dicta differentia inter casum simplicem & mixtum, quodque facultas intelligatur durante eadem linea, non autem ea finita in præjudicium alterius ex diverso & quodammodo novo jure venientis, putabam bonum jus Emo assistere, Verùm per tres vices post editam decisionem disputata causa, & præmissis vigorose inculcatis capi non potuit resolutio, cum licet hæc in regulis juris, sive ob juristarum

Card. de Luca de Emphyteusi Pars II.

subtilitates rectè procedere viderentur, attamen (quod mihi etiam vim faciebat) obtare videbatur ipsa substantia veritatis, seu verisimilis partium voluntatis, quod scilicet ratione libertatis commercii acquirentes voluerint ut hæc bona, circumscripto eo jure, quod Ecclesiæ remanet circa laudemia, seu emolumenta pro renovationibus solvenda, remanerent omnino libera, atque quoad disponendi facultatem à cæteris allodialibus non differentia, unde propterea omnes consulimus concordiam, à Tribunali etiam desideratam, quam cum conditionibus huic parti satis proficuis effectum habuit, Et de eadem concordia habetur in

alia Ravennaten. disc. seq.

RAVENNATEN.

CONCORDIÆ

PRO

ARCHIEPISCOPO,

ALIISQUE ECCLESIASTIGIS

CUM

COMMUNITATE

SEU

CIVITATE RAVENNÆ.

Causa disputata in Congregatione particulari ubi penes.

De utraque concordia antiqua & moderna in ita inter Civitatem Ravennæ & Ecclesiasticis, quomodo servari debeat, & quæ bona comprehendat; Et incidenter an & quando Princeps abstinere debeat à gratis & privilegiis præjudicialibus dominis directis circa bona emphyteutica.

SUMMARIUM.

- 1 **F**Acti series.
- 2 De petitionibus seu casu controversa.
- 3 Remedia extraordinaria non sunt concedenda ubi suppetunt ordinaria, & de praxi Signatura Gratiæ.
- 4 Princeps non solet concedere gratias alteri præjudiciales, quæ exorbient à jure.
- 5 Principi est replicandum remissivè.
- 6 De stylo Papa etiam in gratiosis recipiendi consultationes sapientum.
- 7 Princeps de facili derogat legi non autem pactis & conventionibus privatorum.
- 8 De initio Status Urbini quare non capiat ipsam Civitatem Urbini.